

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Edith Stein, a la recerca de la veritat

Dimecres passat, dia 9, celebràvem la festa de Santa Teresa Beneta de la Creu, Edith Stein abans de la professió religiosa. La seva vida és una recerca de la veritat, una peregrinació de la veritat. Va néixer el 12 d'octubre de 1891 a Breslau (Polònia). Era la petita de set germans. El seu pare va morir quan ella era encara una nena. La seva mare era una jueva de conviccions arrelades i de profunda pietat. Edith, en canvi es va allunyar de la fe jueva en els seus anys d'estudiant. Era una nena alegre i espavilada i va ser sempre una alumna excel·lent tant a l'escola com a la universitat.

Dels seus anys d'estudi se'n poden ressaltar dues característiques. La primera és la recerca apassionada de la veritat. Des de molt aviat va començar a preguntar-se pel sentit més profund de l'existència humana. Aquesta pregunta fou l'arrel i el fonament dels

seus estudis filosòfics. Fou deixeble d'Edmund Husserl. Les classes de Max Scheler foren un recolzament molt important en el seu llarg camí de conversió, però la influència decisiva la varen exercir els testimonis de fe d'amics cristians i els escrits de santa Teresa de Jesús. L'estiu de 1921 es converteix al catolicisme i el dia 1 de gener de 1922 rep el baptisme. Una segona característica és l'interès pels esdeveniments polítics del seu temps i la seva consciència de responsabilitat social, així com el seu compromís en la lluita per la igualtat dels drets de la dona. Dels seus anys de docència se'n poden subratllar uns altres dos aspectes: en primer lloc, la fermesa de la seva fe i la seva vivència profunda, que s'encomanava al voltant; en segon lloc, la seva noblesa i la confiança envers les persones que la vida li posava al seu davant. La seva filosofia és una combinació original de fenomenologia i

pensament escolàstic, fonamentalment de Husserl i de sant Tomàs d'Aquino. Un altre ingredient important del seu pensament filosòfic és la mística, sobretot la de sant Joan de la Creu i santa Teresa de Jesús.

Edith Stein va entrar el 14 d'octubre de 1933 en el convent de les Carmelites Descalces de Colònia i en la presa d'hàbit va rebre el nom de Teresa Beneta de la Creu. El 21 d'abril de 1938 va fer els seus vots perpetus i el mateix any va haver d'emigrar al Carmel d'Echt, a Holanda, a causa de les intrigues del règim nacionalsocialista de Hitler contra els jueus. Després de l'ocupació dels Països Baixos pels alemanys començà també a Holanda la persecució dels jueus, i el primer diumenge d'agost la Gestapo va prendre com a presoneres Edith Stein i la seva germana Rosa, que també s'havia convertit al catolicisme. Ambdues foren deportades a Auschwitz on varen morir assassinades a les cambres de gas el 9 d'agost de 1942.

Quan ella mateixa analitza el seu itinerari de recerca de la veritat arriba a la conclusió que Déu és la Veritat i que el qui cerca la veritat profunda de la realitat i de la vida, i no una mera acumulació de dades, en el fons està cercant Déu, en sigui o no conscient, perquè Déu és la Veritat. La descoberta de santa Teresa de Jesús suposarà l'impuls definitiu en el seu llarga peregrinació de recerca. La seva vida va girar sempre al voltant de la veritat, una veritat que segons ella ho abastava tot: el món, el jo, l'ésser. I cercar-la era enriquir-se ella mateixa amb la veritat, bo i coneixent la pròpia mesura. Aquesta santa filòsofa descobreix que tan aviat com l'home i la dona s'afanyin per descobrir en plenitud el sentit d'allò que s'amaga en el seu interior, allò que els fa no sols persones humanes, sinó també felices, això serà el que els permetrà abastar la plenitud de la seva essència: ser imatge i semblança del seu creador que és Déu.

ENTREVISTA

Al servei de la fe d'un poble

MANUEL SIMÓ I TARRAGÓ

Arran del tancament del Centre d'Estudis Pastoral (CEP) de les diòcesis catalanes, que dona pas a la Càtedra de Teologia Pastoral Arquebisbe Josep Pont i Gol, creada pels bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense i integrada en la Facultat de Teologia de Catalunya, Mn. Manel Simó, que va ser secretari del CEP i redactor en cap, durant set anys, de la revista *Quaderns de Pastoral*, ha elaborat una excel·lent panoràmica de la història de la publicació, plasmada en el llibre *Quaderns de Pastoral (1969-2016) Una revista al servei de la fe d'un poble*.

Quin paper ha jugat la revista en aquests 46 anys?

Penso que *Quaderns*, que va néixer l'any 1969, quan encara era ben viu el nacionalcatolicisme, va tenir un paper decisiu en la renovació de l'Església a Catalunya, seguint les inspiracions del Concili Vaticà II. Com també va ser molt important el paper que va tornar a tenir arran del Concili Provincial Tarraconense i fins avui. Sempre, des de l'esperit crític i la interdiocesanitat catalana.

N'està satisfet, del seu treball?

Analitzar i sintetitzar els 241 exemplars dels *Quaderns*, situant-los en els esdeveniments sociopolítics, culturals i religiosos, crec que ha estat un reconeixement merescut a la tasca realitzada per tots aquells preveres, laics i laiques que van fer possible una publicació de la qual ens podem sentir molt satisfets.

Ara comença a caminar la Càtedra Pont i Gol. Tindrà els mateixos objectius?

Les noves etapes sempre poden comportar nous avançaments, i aquesta és l'esperança. Crec que hi ha la decisió de continuar els *Quaderns*, amb noves característiques i, sobretot, augmentant la presència dels laics i laiques en la reflexió pastoral. Tant de bo que s'aconsegueixin els objectius.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

Per la vida amb els ulls oberts

Té seixanta-nou anys. Treballava en un centre assistencial per a persones amb problemes mentals. Trobava temps per anar a fer un voluntariat a un centre que acull persones amb serioses dificultats i hi segueix anant després de la jubilació, amb més dedicació encara. Hi ha afegit la col·laboració en uns menjadors per a persones necessitades. Sempre és a punt per ajudar a qui ho necessita, disposat a escoltar amb discreció i amb un somriure acollidor. Home de fe profunda, treballada i provada. La vida en la infantesa i joventut —pobresa, emigració...— no li ha estat fàcil i ha esdevingut creu i prova. «Conec les teves obres, el teu amor, la teva fe, el teu servei i la teva constància. Sé que ara les teves obres són més nombroses que abans» (Ap 2,19).

Com ell, altres persones han viscut situacions semblants i, amb temps de prova o sense, amb dolor o joia, o amb ambdós, han donat una resposta d'amor i servei per amor a Déu i al próisme. Són persones que van per la vida amb els ulls oberts, que saben descobrir la solitud, el desànim, l'a-

bandonament, el dolor, la pobresa, la por, el menyspreu... en les persones; i, en les situacions col·lectives, hi copren la injustícia, la misèria, la manca de llibertat, la insolidaritat, l'opressió... Troben l'auxili en Déu Pare. Se senten estimats per Ell i, al seu torn, l'estimen en la intimitat de la pregària o en el lliurament als germans, que també és lliurament generós al Pare. «Déu no és injust i per això no oblidarà tot el que heu fet, és a dir, l'amor que heu mostrat per causa del seu nom, posant-vos al servei del poble sant, en el passat i en el present» (He 6,10).

La seva vida és pelegrinatge per la terra, amb una unió especial, molt humil, amb Déu en la pregària assídua i confiada. Buscar Déu, trobar-lo en el silenci i en la pregària: així esdevé company de camí, silent però present, que mena al testimoniatge de les obres, amb lloança agraïda. Aquesta presència esdevé la clau de la vida, del servei i de la pregària que el vivifica. «El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res» (Jn 15,5).

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Con Francisco, de la mano de María hacia Jesús

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al finalizar el mes de mayo de 2014, Francisco rezó el rosario en la plaza de San Pedro. «María —dijo—, con mano segura nos conduce a su Hijo Jesús», es nuestra guía. Recordaba el Papa que «tres palabras sintetizan la actitud de María: escucha, decisión, acción». Palabras «que indican un camino también para nosotros ante lo que nos pide el Señor en la vida». Virgen oyente, orante y oferente, la denominaba Pablo VI en la *Marialis Cultus*, Ella «con fe acoge la Palabra de Dios».

«María —continuaba diciendo Francisco— es la *escucha* hecha de atención, acogida, disponibilidad hacia Dios. Pero María escucha también los hechos, los acontecimientos de su vi-

da, la realidad concreta, va a lo profundo para captar el significado.»

Sabemos que nuestra Señora siempre nos guía a Jesús, y a Él lo encontramos «a la puerta de nuestra vida» y nos «llama de muchas formas». Como nuestra Madre, escuchemos la Palabra de Dios y estemos atentos a los hechos y a las personas, especialmente a «quien es pobre, necesitado, tiene dificultades».

Con el Papa nos dirigimos a María, en vísperas de la festividad de la Asunción, con esta plegaria: María, «haz que nuestras manos y nuestros pies se muevan *deprisa* hacia los demás, para llevar la caridad y el amor de tu Hijo Jesús, para llevar, como tú, la luz del Evangelio».

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27]. Sant Maximilià-Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i màrtir a Auschwitz. Sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ † Dimarts [Ap 11,19a; 12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició). Sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimecres [Dt 34,1-12 / Sl 65 / Mt 18,15-20]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dijous [Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl 113A / Mt 18,21-19,1]. Sant Jacint de Polònia, prev. dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fund. Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Divendres [Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; beat Manés de Guzmán, prev. dominicà, germà de sant Domènec; sant Patrici, bisbe; beat Nicolau Factor, prev. franciscà, de València.

19. ■ Dissabte [Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes. Sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà). Sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. ■ † Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc, a Claravall, i doctor de l'Església. Sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prev. d'Orleans i mr. (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge). Mare de Déu de la Font de la Salut.

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del primer llibre del Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les peïjades. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

✦ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu».

Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

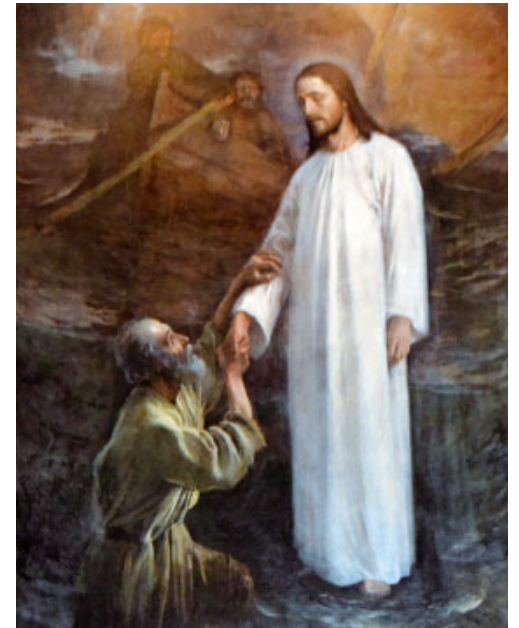
✦ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario.

A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?». En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

No tinguem por. És Ell!

P. JAUME SIDERA, claretià

El patriotisme de sant Pau es fonamenta en la predilecció de Déu pel seu poble: els adoptà com a fills, hi féu aliança, els donà la Llei. Dels seus patriarques prové el Messies, Déu beneït per sempre. I tanmateix Pau sent una tristesa de no dir, veient que bona part d'Israel no reconeix Jesús com el Messies.

Si els cristians haguéssim llegit la carta als Romans, ens hauríem estalviat els calls —on recloïem els jueus en molts pobles de Catalunya. I la infàmia dels camps d'extermini nazis.

Elies es planyia que s'havia quedat tot sol i perseguit. No, Elies, no estàs pas sol: hi ha 7.000 homes que no s'han agenollat davant els falsos déus. Para l'orella: què et diu el Senyor? Amoroseix el teu temperament de foc. Asserena't i escolta. En el silenci sentiràs la veu del Senyor.

Jesús obliga els deixebles a fer-se llac enllà. Tot sol al cim del turó conversa amb el Pare sobre com ha d'actuar. ¿Ha d'aprofitar l'entusiasme popular per promoure's com el nou Moïses? ¿O ha de seguir el camí callat i perseverant del gra de mostassa, del llevat barrejat amb la massa, l'oreig suau del ventijol?

Mentre parla amb el Pare Celestial, els apòstols es troben sols i desemparats, lluitant contra el vent contrari. Quan tot sembla perdut, Jesús se'ls fa present: No tingueu por, Jo sóc. El JO SÓC és el ressò del nom diví, el nom inefable. És el nom que expressa la identitat profunda de Jesús. Com a Senyor domina els elements, infon pau i confiança amb la seva presència. Allarga la mà a Pere que crida de por quan sent que s'enfonsa. Pere no té por perquè s'enfonsa. S'enfonsa perquè té por. També nosaltres ens sentim sols lluitant contra els elements i patint el silenci de Déu. Confiança. Jesús ens és sempre present —és Emmanuel, Déu amb nosaltres—, no només quan el vent bufa a favor sinó també quan bufa en contra. No tinguem por. És Ell!

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Del dilluns 24 de juliol al dimecres 2 d'agost. Presideix el pelegrinatge de joves a Fàtima.

Notícies

CONFIRMACIONS

Mare de Déu de Fàtima de Granollers. El 10 de juny, Mons. Salvador Cristau confirmà 9 persones de la comunitat parroquial de la Mare de Déu de Fàtima a Granollers.

Santa Maria de les Arenes de Terrassa. El diumenge 11 de juny, Mons. Saiz Meneses confirmà 16 joves.

Ullastrell. El diumenge 11 de juny, Mons. Salvador Cristau administrà el sagrament de la Confirmació a 7 joves.

Sant Pere de Rubí. El 17 de juny, Mons. Saiz Meneses confirmà 26 persones.

Palau Solità i Plegamans. El 17 de juny, Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, a la parròquia de Sant Genís de Plegamans confirmà 7 fidels de les parròquies de Sant Genís de Plegamans i Santa Maria de Palau-solità.

FÀTIMA

En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu oferim als lectors una sèrie d'articles sobre Fàtima.

Les aparicions de la Mare de Déu (II)

L'any 1917 Lucía, Jacinta i Francisco tenen sis aparicions de la Mare de Déu: de maig a octubre, el dia 13 de cada mes, menys l'agost que l'aparició va ser el dia 19. Les aparicions succeïren al lloc anomenat Cova d'Iria o Ensenada de Irene, propietat del pare de Lucía.

Des d'aleshores, Francisco es va entregar molt a la pregària i Jacinta a la donació de si mateixa en bé dels altres. A finals del 1918 cauen malalts d'epidèmia bronco-neumònica. Francisco mor a casa el 4 d'abril de 1919 i Jacinta mor hospitalitzada a Lisboa el 20 de febrer de 1920.

El 13 de maig del 2000 foren beatificats per sant Joan Pau II i el 13 de maig de 1917, canonitzats pel papa Francesc en el seu pelegrinatge a Fàtima.

Lucía, la cosina, havent rebut formació, ingressà al Monestir del Carmel de Coimbra i morí el 13 de febrer de 2005 als 97 anys. La Mare de Déu

els havia avisat que s'emportaria aviat Francisco i Jacinta, però que Lucía es quedaria més temps a la terra.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Edith Stein, buscadora de la verdad

El pasado miércoles día 9 celebrámos la fiesta de Santa Teresa Benedicta de la Cruz, Edith Stein antes de la profesión religiosa. Su vida es una búsqueda de la verdad, una peregrinación de la verdad. Nació el 12 de octubre de 1891 en Breslau (Polonia). Era la menor de siete hermanos. Su padre murió siendo ella todavía una niña; su madre era una judía de arraigadas convicciones y de profunda piedad. Edith, en cambio, se había alejado de la fe judía ya en sus años de estudiante. Era una niña alegre y despierta y fue siempre una excelente alumna tanto en la escuela como en la universidad.

De sus años de estudio se pueden resaltar dos características: La primera es la búsqueda apasionada de la verdad. Desde muy temprano comenzó a preguntarse por el sentido

más profundo de la existencia humana. Esa pregunta fue la raíz y el fundamento de sus estudios filosóficos. Fue discípula de Edmund Husserl. Las clases de Max Scheler fueron un apoyo muy importante en su largo camino de conversión, pero la influencia decisiva la ejercieron los testimonios de fe de amigos cristianos y los escritos de santa Teresa de Jesús. En el verano de 1921 se convierte al catolicismo y el 1 de enero de 1922 es bautizada. Una segunda característica es el interés por los acontecimientos políticos de su tiempo y su conciencia de responsabilidad social, así como su compromiso en la lucha por la igualdad de los derechos de la mujer. De sus años de docencia se pueden subrayar otros dos aspectos: en primer lugar, la firmeza de su fe y su vivencia profunda, que es conta-

giosa en su entorno; en segundo lugar, su nobleza y confianza para con las personas que la vida le ponía delante. Su filosofía es una combinación original de fenomenología y pensamiento escolástico, fundamentalmente de Husserl y santo Tomás de Aquino. Otro ingrediente importante de su pensamiento filosófico es la mística, sobre todo la de san Juan de la Cruz y santa Teresa de Jesús.

Edith Stein entró el 14 de octubre de 1933 en el convento de las Carmelitas Descalzas de Colonia y recibió en la toma de hábito el nombre de Teresa Benedicta de la Cruz. El 21 de abril de 1938 hizo sus votos perpetuos y en el mismo año tuvo que emigrar al Carmelo de Echt, en Holanda, a causa de las intrigas antijudías del régimen nacionalsocialista de Hitler. Después de la ocupación alemana de los Países Bajos comenzó también en Holanda la persecución de los judíos y el primer domingo de

agosto la Gestapo tomó prisioneras a Edith Stein y su hermana Rosa, que también se había convertido al catolicismo. Ambas fueron deportadas a Auschwitz donde murieron asesinadas en las cámaras de gas el 9 de agosto de 1942.

Cuando ella misma analiza su itinerario de búsqueda de la verdad, llega a la conclusión de que Dios es la Verdad y de que quien busca la verdad profunda de la realidad y de la vida, y no una mera acumulación de datos, en el fondo está buscando a Dios, sea o no consciente de ello, porque Dios es la Verdad. El descubrimiento de santa Teresa de Jesús supondrá el impulso definitivo en su larga peregrinación de búsqueda. Su vida giró siempre en torno a la verdad, una verdad que para ella lo comprendía todo: el mundo, el yo, el ser. Y buscarla era enriquecerse a sí misma con ella, conociendo la propia medida. Descubre, esta santa filósofa, que en cuanto el hombre y la mujer se afanan por descubrir en plenitud el sentido de eso que se esconde en su interior, eso que les hace ser no tan sólo personas humanas, sino también felices, entonces podrán alcanzar la plenitud de su esencia: ser imagen y semejanza de su creador que es Dios.